

стоеше това глухо и таинствено безмълвие, което цари въ необитаемитѣ мѣста. Изведнажъ изтрещъ оглушителна грѣмотевица. Грозданъ и Тачката се спрѣха и въ трепетния блѣсъкъ на свѣткавицитѣ плахо се загледаха единъ други. Дъждътъ завалѣ по-силно. Остра миризма на бученишъ изпълни въздуха.

Грозданъ и Тачката минаха откъмъ сѣверната страна на черквата. Тамъ дворътъ се издигаше и прозорцитѣ бѣха ниско до земята. Тачката отрано бѣше се приготвилъ. Той извади тѣсто, завито въ една кърпа, залѣпи го на стѣклото и натисна съ ржка. Чу се слабъ пукотъ, но ни едно парче не падна и не прозвѣнтъ на земята. Но и тази прѣдпазливостъ бѣше излишна сръдъ бѣсния вой на бурята. Тачката проврѣ желѣзния лостъ въ тъмния зѣвъ на прозореца и се помъчи да изкриви желѣзнитѣ прѣчки. Но той бѣше слабъ, умори се скоро и нищо не можа да направи. Грозданъ пое лоста отъ ржцѣтъ му. За нѣколко минути само якитѣ желѣзни прѣчки бѣха изкъртени и прикривени нагорѣ, откри се широка дупка, прѣзъ която свободно можеше да се провере човѣкъ. Грозданъ прибра политѣ на ямурлука си и влѣзе прѣвъ.

— Влизай! — извика слѣдъ малко той, като че изъ дъното на нѣкой кладенецъ.

Влѣзе и Тачката. И двамата се намѣриха въ тъмната и празна сграда. Облѣхна ги топълъ и задушенъ въздухъ, замириса на тамянь. Една слѣдъ друга слѣдваха свѣткавицитѣ и вѣнъ пламваше ослѣпителенъ огънь, затворенъ въ чернитѣ рамки на прозорцитѣ. Мракътъ бѣгаше изъ жглитѣ, открояваше се частъ отъ нѣкоя колона, нѣкоя хорѣгва или полилей. Виждаше се и иконостасътъ, кждѣто по-ясно отъ другитѣ, свѣтваше жълтата площъ на новата икона. Всѣка една свѣткавица откриваше за минута неясния ѝ образъ, блѣщѣше по